

Exercitarea funcției de judecător în România și în alt stat din Uniunea Europeană. Compatibilitate.

*judecător Antoanela Florescu,
Le Tribunal de Grande Instance
de Paris*

*judecător Dragoș Călin,
Curtea de Apel București,
vicepreședinte U.N.J.R.*

The law concerning the status of the magistrates does not rule out the option of a Romanian judge to carry out the same position of judge in another Member State of the European Union as long as they are not carried out concomitantly.

Incompatibilitatea funcției de judecător sau de procuror cu orice altă funcție publică sau privată este reglementată de art. 125 alin. 3 și art. 132 alin. 2 din Constituția României.

O excepție de la această regulă nu poate fi prevăzută decât prin Constituția României, iar nu prin legislația infra-constituțională. În concret, singura excepție permisă de Constituție are în vedere calitatea unor magistrați de membri în Consiliul Superior al Magistraturii (art. 133 alin. 2).

Incompatibilitatea este o interdicție de cumul de funcții, care se impune nu numai persoanei în cauză, dar și autorităților statului.

Curtea Constituțională a nuanțat, prin decizia nr. 326/2004, arătând că incompatibilitatea presupune *imposibilitatea exercitării concomitente a două funcții publice ireconciliabile*.

Însă incompatibilitatea există, de principiu, la nivelul existenței funcțiilor, iar nu doar la cel al exercitării acestora.

Infraconstituțional, în baza art. 5 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, "(1) Funcțiile de judecător, procuror, magistrat-asistent și asistent judiciar sunt incompatibile cu orice alte funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior, precum și a celor de instruire din cadrul Institutului Național al

Magistraturii și al Școlii Naționale de Grefieri, în condițiile legii. (2) Judecătorii și procurorii sunt obligați să se abțină de la orice activitate legată de actul de justiție în cazuri care presupun existența unui conflict între interesele lor și interesul public de înfăptuire a justiției sau de apărare a intereselor generale ale societății, cu excepția cazurilor în care conflictul de interese a fost adus la cunoștință, în scris, colegiului de conducere al instanței sau conducătorului parchetului și s-a considerat că existența conflictului de interese nu afectează îndeplinirea imparțială a atribuțiilor de serviciu".

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii¹⁴², urmare a analizării solicitării Tribunalului București, a apreciat la 29.01.2009 că funcția de judecător este incompatibilă cu orice altă funcție publică sau privată, indiferent că exercitarea acesteia are loc în România sau în alt stat din Uniunea Europeană, având în vedere că dispozițiile art. 5 alin. 1 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare nu fac trimitere la funcțiile desfășurate pe teritoriul României.

Această soluție a fost precedată de punctul de vedere nr. 3/L/38266/1154/2009 al Direcției legislație, documentare și contencios din cadrul

---

142 http://www.csm-just.ro/csm/linkuri/30_01_2009_20426_ro.htm

Consiliului Superior al Magistraturii legat de posibilitatea ca un judecător român să-și păstreze această calitate (prin beneficierea de concedii fără plată prelungite) și să funcționeze în același timp ca judecător într-un alt stat din Uniunea Europeană.

Considerăm ca această soluție nu poate fi acceptată.

Spiritul legii este acela că funcția de judecător este incompatibilă cu altă funcție publică sau privată, dar nu poate fi incompatibilă cu aceea de judecător însuși, exercitată neconcomitent în alt stat din Uniunea Europeană.

De altfel, alin. 2 al articolului 5 explică sensul alin. 1 al aceluiași articol și indică faptul că judecătorii și procurorii sunt obligați să se abțină de la orice activitate legată de actul de justiție, în cazuri care presupun existența unui conflict între interesele lor și interesul public de înfăptuire a justiției sau de apărare a intereselor generale ale societății.

Or, nu poate exista nici incompatibilitate și nici conflict de interese între a fi judecător într-o țară a Uniunii Europene și a fi judecător în România, stat membru al Uniunii Europene.

Argumentul Plenul Consiliului Superior al Magistraturii potrivit căruia textul nu face trimitere la funcțiile desfășurate pe teritoriul României, poate fi invocat tocmai în sensul în care *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*.

În Franța, se poate exercita orice altă funcție care nu e incompatibilă cu aceea de judecător. Este chiar benefic ca un judecător să aibă experiența unei alte activități și să nu se zezeze pe un post. Pentru intervalul de timp cât lipsește din sistemul judiciar, judecătorul este suspendat din funcție, dar păstrează calitatea de magistrat, iar când revine i se propune un post vacant.

În sistemul francez, un magistrat nici nu poate exercita aceeași funcție, spre exemplu, judecător de minori, afaceri familiale sau de instrucție mai mult de 5 ani, fiind obligat să-și schimbe specializarea sau instanța, pentru a evita plafonarea și rutina.

Este de menționat exemplul unui coleg suedez, care a îndeplinit în Paris funcția de judecător de instrucție mai mulți ani și a putut reveni în Suedia, reluându-și acolo postul de judecător.

Prin urmare, considerăm că legea statutului judecătorilor și procurorilor nu interzice unui judecător român să exercite aceeași funcție publică, de judecător, într-un alt stat membru al Uniunii Europene, cât timp aceasta nu se poate efectua concomitent. *De lege ferenda*, ar fi indicat ca un judecător român care exercită aceeași funcție într-un alt stat membru al Uniunii Europene să poată reveni în magistratura română, fără îndeplinirea altor condiții.